מהני והכא מהני והיינו דקאמר גמרא אם אינו קדוש נשיאות חטא

למה כתוב כלומר אי משום דעבר אמילתא דקאמר רחמנא כיון

דבקרא כתיב מי בהרימכם את חלבו^א ממנו כל חלב ⁶ דגן תירוש ויצהר

דמשמע שיש לו לאדם לתרום מן היפה ואם לא הביא מחלבו

פשיטא דעבר א״כ למה כתיב האי

קרא יולא תשאו עליו חטא בהרימכם

את חלבו ממנו פשיטא אלא ש"מ

דלהכי כתביה לומר לך דהתורם מן

הרעה על היפה דאיכא שני חטאות

חטא שעבר על מה דקאמר רחמנא

דיתרום מן היפה וחטא על תרומתו

דהויא תרומה מן הרעה ב והיינו

דקאמר מכאן לתורם מן הרעה על

היפה כו'ש : לשון רש"י ה"ג בזו ובזו

אם יש בכולן ש"פ כו'. וסחי

דפלגינהו לתרי בבי רישה דקתני

באלו ומליעתא דקתני בזו ובזו אע"ג

דתנא בתרוייהו אם יש בכולו כו׳

משום דקבעי לפלוגי במליעתא בין

אוכלת למנחת כדמפרש ואזיל: לשון

רש"י הניחא לאו לרבא פרכינן

אלא לעיל קאי דמתרצינן דהיתה

אוכלת דמתניתין לרב ושמואל קאי

ארישא ולר׳ אמי אסיפא: הא מני

רבי היא דאמר ל"ש כזית כזית לא

שנא כזית וכזית פרטא הוי. והך

סיפא דקתני בזו נטלתו ואכלתו

ועוד בזו ועוד בזו הוה פרטא כמו

התקדשי התקדשי ותנא אוכלת

דבעינן ש"פ וה"ה מנחת ואוכלת

אינטריכא ליה לאשמועינן דאע"ג

דמקרבא הנייתה לא מקדשה בפחות

משוה פרוטה ולאו היינו ת"ק

דמליעתא דתנא בזו ובזו אם

יש (6) לו בכולן שוה פרוטה

מקודשת דלרבי פרטא הוה ובעינן

ש"פ באחת מהן אלא תרי תנאי

ל) ובכת"י: מדנפשהו, ל) [ככמיה. מה נפסט], ב) שבועות לח. ובחים ל:, ג) [לעיל ו: וש"כ], ל) וע' מום' ב"מ נוו. בל"ה וכל"ל. (רש"ש)], ו) [לקמן ס:], ז) לעיל ח, מים מוספתא דקידושין רפ"ג [ע"ש דתניא התס כמו דמסיק בעמוד ב' ובמלוה אע"פ שנשתייר בידה ש"פ אינה מקודשת], ט) [בדפו"ר: נקנו, וכ"ה ט) [בדפו"ר: נקנו, וכ"ה בר"ן], י) [בר"ן: דקבלת], . וכלפו״ל (בדפו"ה ודפו"ה: הקנס], ל) [לעיל כו ע"ה],
(במדבר יח פסוק ל],
(ב"ל ילהר וכל חלב תירוש ודגן דמשמע כו"], ם) [בדפו"ר: דלח, וחל"ל דולא], ע) [וע"ע תוס' ב"מ נו. ד"ה נשיאות ותוס' ממורה ה. ד"ה אם אינו], פ) ויתכו דבאחרונה ט"ם ול"ל באחת מהן], ל) [נדל"ל ואסן, ק) וב"מ מד ע"אן,

מוסף רש"י

ר) ולעיל כו ע״או.

. מני רבי היא דאמר. במסכת זבחים בפ׳ שני (ל:). לא שנא כזית וכזית. לא שנא שוחט את הזבח על מנת לאכול כזית למחר כזית בחוץ, לא שנא כזית למחר וכזית בחון, פרטא הוי. ב' מחשבות הן ותפום את הראשונה והוי פיגול ושוב אין מחשבה שניה מוליחתו פיגול אליבא דר׳ יהודה דאמר התם זה הכלל כל שמחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין על אכילתו כרת (שבועות לח.). המקדש במלוה. דלומר התקדשי לי במלוה שהלוימיך (לעיל מלוה ו). שמחל לה וו). שמחל לה מלחה שחייכת לו (כתובות עד.). אינה מקודשת מלוה להוצאה ניתנה. למשום רמשעה שלוותה ניתנה להוצאה וברשותה קיימא והשתא לאו מידי יהיב לה נמרינן דיהיב מידי בשעת קידושין ומלוה להולאה ניתנה וכבר הו שלה ומעוח קירושין ומפוט כטופות ניתנה וכבר הן שלה ומעות אחרים היא חייבת לו ולנויל ו:). **ונתו לה דינר**. לשום קידושין ועל מנת שישלים תנאו (לעיל ח.).

מוסף תוספות

א. ואמר רבינו שמשון משאנץ דהכי פירושו אם אינו קדוש נשיאות חטא למה כתוב בלאו הכי נמי ידעיוז דיש כו נשיאות יח] דמשמע חלבו איז גירעוז לא. מוס' התוס' שס). ב. משום התוס' שס). ב. משום דאהני מעשיו. שטמ"ק

לא שנו. היכא דאוכלת ראשונה ראשונה דאין מלטרפת לפרוטה: אלא דאמר לה בזו ובזו. דלא גמרי קידושין ולא ש נקנה לה עד נתינה אחרונה שהיא גמר דבורו וכבר היו הראשונות מלוה: אבל באנו. י מקבלת הראשונה לא באתה לידה בתורת מלוה דמשנגמר

סדיבור ס הקנה לה בתורת קידושין וכי אכלה מדידה קא אכלה ואפילו אכלה ראשונה ראשונה מקודשת אם יש בכולן שוה פרוטה: ה"ג אבל אמר לה באלו אפי׳ אוכלם נמי מקודשם: באלון ברמון באגוו. אלון אגלנ"ט בלע"ז והוא מאכל חזיר יער ובלשון אשכנז אייכל"ן וגם בני אדם אוכלין ולולין אותם באש כמו ערמונים: ה"ג בוו ובוו אם יש בכולן כו' בזו נטלמו ואכלמו ועוד בזו ועוד בזו וכו'. והאי דפלגינהו לתרי בבי דרישה ומליעתה ותנה בתרוייהו אם יש בכולן משום דבעי איפלוגי במציעתא בין אוכלת למנחת כדמפרש ואזיל: הניחא כו'. לאו לרבא פרכינן אלא לעיל קאי דמתרנינן היתה אוכלת דמתני׳ לרב ושמואל ארישא ולרבי אמי אסיפא הניחא לר׳ אמי דאוקמה להיתה אוכלת דמתניתין אסיפא דהוי כללא ומאי באחת באחרונה הכא נמי היתה אוכלת דברייתא קאי נמי אכללא כדתני בה בזו ובזו אם יש בכולן שוה פרוטה מקודשת ותנא פלוגתא גבי נטלתו ואכלתו למימר עד שיהא באחת מהן מלינו נמי לתרולי עד שיהא באחרונה אלא לרב ושמואל דאמרי באחת אפילו אחדא מקמייתא נמי אמר ואפרטא דהתקדשי התקדשי קאי ואוכלת אינטריכא ליה האי באחת דברייתא היכי מיתרצי הא בהך ברייתה לה תנה שום פרטה דהא בזו ובזו ובזו כללא חשיב לה וכ"ש היכא דקתני ועוד בזו ועוד בזו ועוד בזו וקתני גבי אוכלת עד שיהא באחת מהן ואי אקמייתא דאכלתנהו מיד נמי קאמר דאי איכא בחדת שוה פרוטה מקודשת קשית סא סום לים מלום: ה"ג הא מני רבי היא דאמר ל"ש כזית כזית ול"ש כזית וכזית פרטא הוי. והך סיפא דקתני בזו נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו תנא אחרינא הוא ולאו היינו תנא דרישה ומציעתה וס"ל כרבי ותנא אוכלת והוא הדין למנחת ואוכלת אינטריכא ליה לאשמועינן דאע"ג דמקרבה הנייתה לא מקדשה בפחות מש"פ ולהכי תנא בזו בזו תרי זימני גבי נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו ותנה הם יש בחתת מכולן שוה פרוטה מקודשת משום דס"ל התקדשי אכל חדא קאי התקדשי

בזו התקדשי בזו ועוד בזו התקדשי.

והך דרבי בזבחים בפ"ב במחשב

לא שנו אלא דאמר לה בזו ובזו ובזו "אבל אמר לה באלו אפילו אוכלת גמי מקודשת כי קא אכלה מדנפשה קאכלה תניא כותיה דרבא התקדשי לי באלון ברמון ובאגוז או שאמר לה התקדשי לי באלו אם יש בכולו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת בזו ובזו ובזו אם יש בכולם שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מַקודשת בזו נמלתו ואכלתו בזו נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו אינה מקודשת עד שיהא באחת מהן שוה פרומה האי באלון ברמון באגוז היכי דמי אילימא דאמר לה או באלון או ברמון או באגוז אם יש בכולן שוה פרומה מקודשת והא או קאמר ואלא באלון וברמון ובאגוז היינו בזו ובזו ובזו אלא לאו דאמר לה באלו הא מדקתני סיפא או שאמר לה התקדשי לי באלו מכלל דרישא לאו באלו עסקינן פירושי קא מפרש התקדשי לי באלון ברמון באגוז כיצד כגון דאמר לה התקדשי לי באלו וקתני סיפא בזו נטלתו ואכלתו אם יש באחת מהם שוה פרומה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואילו רישא לא קא מפליג בין אוכלת למנחת שמע מינה כל היכא דאמר לה באלו כי קא אכלה ימנפשה קא אכלה שמע מינה הניחא למאן דאמר אסיפא קאי ומאי עד שיהא באחת מהן שוה פרומה עד שיהא באחרונה שוה פרומה הכי נמי עד שיהא באחרונה שוה פרומה אלא לרב ושמואל דאמרי תרוייהו ארישא קאי ואוכלת איצמריכא

הוו ומי ששנה זו לא שנה זו מילתא דרבי בפ"ב דובחים (דף ל:):

ליה הכא כללי קחשיב פרטי לא קא חשיב הא מני רבי היא דאמר סלא שנא כזית כזית ולא שנא כזית וכזית פרטא הוי: אמר רב ביהמקדש במלוה אינה מקודשת מלוה להוצאה ניתנה נימא כתנאי המקדש במלוה אינה מקודשת ויש אומרים מקודשת מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר מלוה להוצאה ניתנה ומר סבר מלוה לאו להוצאה ניתנה ותסברא אימא סיפא יושוים במכר שזה קנה אי אמרת מלוה להוצאה ניתנה במאי קני אמר רב נחמן הונא חברין מוקים לה במילי אוחרי יוהכא במאי עסקינן כגון שאמר לה התקדשי לי במנה ונמצא מנה חסר דינר מר סבר יכסיפא לה מילתא למיתבעיה ומר סבר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה ואלא הא "דאמר רבי אלעזר התקדשי לי במנה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת וישלים לימא כתנאי אמרה לשמעתיה אמרי מנה חסר דינר כסיפא לה מילתא למיתבעיה מנה חסר תשעים ותשע לא כסיפא לה מילתא למיַתבעיה מיתיבי האומר לאשה התקדשי לי בפקדון שיש לי בידך והלכה ומצאתו שנגנב או שאבד אם נשתייר הימנו שוה פרומה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ובמלוה אף על פי שלא נשתייר הימנו שוה פרומה מקודשת רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר מלוה

להוציאו בתוחדו ור״ש פירש י ניתנה שהלוה להוציאה בהוצאה ואינו שתהא ומסתברא דבכה"ג איירי קרקע בכסף מלוה שהוא חייב לו או מטלטלין לקבולי מי שפרע, ק) ואפילו המלוה בעין. אשתכח השתא דקי״ל מלוה להוצאה ניתנה שאם קנה קרקע במלוה לא קנה כלל ובמטלטלין אינו פ"ז [ה"ד] דקנה קרקע במלוה הוי קנין גמור במלוה הוי קנין ומטלטלין לקבולי ע מי ייי מי שפרע. ודעתו דהא א"ר יוחנן דבר תורה מעות קונות ל"ש מעות . בעין ול"ש מעות הלואה. יהיינו דאקשי ליה בפ׳ הזהב [ב״מ מח, א] מייחד להלואתו שהלוה אותו משמע. והאי בשחיטת הזבח בין ששחט ע"מ לאכול כזית למחר כזית בחוץ בין שאמר כזית למחר וכזית בחוץ הוו להו שתי מחשבות ולרבי יהודה דאזיל שיטה דהכא דלא כר׳ יוחנז היא וליתא. ואפשר בתר לשון ראשון הוי פיגול וחייבין עליו כרת: אינה מקודשת. אפילו ישנה בעין: להולאה ניתנה. הלוה רשאי להוליאה בהולאה ואינו חייב להעמידה בעיסקא שתהא מצויה בכל עת שיתבענו וכיון דלהוצאה ניתנה הויא לה כי דידה ולא יהיב לה מידי: ושוין במכר. אם מכר

אוחרי. בדבר אחר. [ומר

דאמר משיכה מפורשת מז התורה ולא מעות.

בכסף וחזינן לה משרות

בכסף יקנו, ל) דוקא במעות שהן בעין. במילי

הרי יכרץ. ומסתברא דהלכה כ""א דאפילו מנה חסר דינר מקודשת דלא כסיפא מילתא למתבעא. וכן נראה דעת הרי"ף והר"ם שלא הביאו זה. אינה מקודשת. אפילו קבלה עליה אחריות דמלוה היו

לו קרקע שנקנה בכסף⁰ אם אמר ליה מלוה שיש לי עליך יהא לך בשביל המכר ונתרצה לו קנה הלוקח אם ישנה בעין: **במילי אוחרי**. בדבר אחר דהך מלוה לא במלוה שיש לו עליה קאמר אלא שאמר לה המקדשי לי במנה ונמצא מנה חסר דינר ואמר לה הרי הוא עלי מלוה:

כסיפה לה מינסה למיסבעיה. ולה סמכה דעתה הילכך אינה מקודשת: כסיפה לה מינסה. דדבר מועט הוא דינר ממנה: דר"א שלא קבלה

מכל המנה אלא דינר לא כסיפא לה מילחא למיתבעיה את המנה: אפינו לא נשחייר כו'. מקודשת בההיא הנאה דמחיל לה גבה:

עשין מח טוש"ע אה"ע סיי נא מעני ו: עה ב מיי׳ שם הלי״ג והלכה כו סמג שם טוש"ע אה"ע סי׳ כח סעי׳

נוש"ע שם סעי" ו:

הנהות הב"ח

(א) תום' ד"ה הא מני וכו' אם יש בכולו כל"ל ותיבת

לעזי רש"י

אגלנ"ט וגלנ"טו. בלוט. הייכל"ן [אייכ"ל]. אייכל"ן [אייכ"ל]. אצטורבל.

תום' ר"י הזקן

לא שנו. דהיתה אוכלת ראשונה בעינן שיהא

ל) באחרונה שוה פרוטה.

אחת תכף שאמר באלו וכי שקלה ואכלה דידה אכלה, ואם יש בכולן שוה

פרוטה מקודשת. במלוה.

אע״פ שהיא בעין. מאי

אותה ובעוד שהמעות בעין ולא הוציאם אם אמר לה התקדשי במלוה שיש

לה התקדשי במלחה שיש לי אצליך אינה מקודשת דלא מטי הנאה לידה שהרי בידה להוציאם ואינו יכול לחזור בו.

ומר מבר לאו להוצאה

ומר סבר לאו להוצאה ניתנה. דכל זמן שלא הוציאה הלוה, יכול מלוה

לחזור בו, 3) אם קדש בו האשה ודאי מטיא

לה הנאה שעתה יכולה

להוציאו בתורת שלה.

מצויה